Lietas arhīva Nr. 106AA-0057-19/6
ECLI:LV:ZAT:2019:0507.1A73009619.5.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Aizkrauklē 2019.gada 7.maijā

Zemgales apgabaltiesa
tiesnesis referents V.Sprudzāns
tiesneši E.Lenšs un V.Donāns

sakarā ar /pers. D/ apelācijas sūdzību apelācijas kārtībā rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Zemgales rajona tiesas 2019.gada 15.marta spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa priekšnieka 2018.gada 12.decembra lēmums Nr.20/16/20-74463, bet /pers. D/ sūdzība noraidīta.

Izskatot lietu rakstveida procesā, apelācijas instances tiesa

n o s k a i d r o j a

2018.gada 11.novembrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors /Valsts amatpersona/sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu par to, ka 2018.gada 11.novembrī plkst.22.32 Jelgavā pa Rūpniecības ielu virzienā no Mātera ielas uz Tērvetes ielas pusi /pers. D/vadīja automašīnu „/TL marka/", reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, un šķērsoja krustojumu ar O.Kalpaka ielu pa kreiso braukšanas joslu, neievērojot ceļa zīmes Nr.516 „Braukšanas virziens joslā" prasības. Kā arī brauca ar ātrumu 64 km/h+ 3 km/h , pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu par 11 km/h ceļa zīmes „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā. Ātrums fiksēts ar radaru "STALKER DUAL DSR" Nr.DD002473". Konstatēts, ka pārkāpts Ceļu satiksmes noteikumu 276.12. un 101.punkts un atbildība par šiem pārkāpumiem paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā arī LAPK) 149.^{4}panta 14.daļā un 149.^{8}panta 4.daļā. Transportlīdzekļa vadītājam uzlikts naudas sods 40,00 *euro* apmērā *(lietas 9.lapa)*.

2018.gada 23.novembrī transportlīdzekļa vadītājs /pers. D/par minēto lēmumu iesniedzis sūdzību Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšniekam *(lietas 7.lapa)*.

Ar VP ZRP Jēkabpils iecirkņa priekšnieka /Valsts amatpersona/ 2018.gada 12.decembra lēmumu Nr.20/16/20-74463 atstāts negrozīts jaunākā inspektora Valsts amatpersona 2018.gada 11.novembra lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.PG440357, bet /pers. D/ sūdzība noraidīta *(lietas 1.-4.lapa)*.

VP ZRP Jēkabpils iecirkņa priekšnieka /Valsts amatpersona/ 2018.gada 12.decembra lēmumu Nr.20/16/20-74463 /pers. D/ pārsūdzējis Zemgales rajona tiesā *(lietas 18.-23.lapa)*.

Ar Zemgales rajona tiesas 2019.gada 15.marta spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa priekšnieka 2018.gada 12.decembra lēmums Nr.20/16/20-74463, bet /pers. D/ sūdzība noraidīta *(lietas 36.-47.lapa)*.

Par šo spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis /pers. D/, lūdzot atcelt to pilnībā un izbeigt pret viņu lietu. Sūdzībā norādīts, ka pirmās instances tiesa spriedumā esot kopumā nepareizi novērtējusi pierādījumus, izlemjot viņa atbildības jautājumus gan par šķēršļa apbraukšanu, gan ātruma pārkāpumu. Tiesa esot nepareizi iztulkojusi Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk arī CSN) 100.punktu, jo to neesot iztulkojusi sistemātiski ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta 1. un 3.daļu. Turklāt šis tiesas pārkāpums atrodoties savstarpējā sakarībā ar iepriekš norādīto tiesas pārkāpumu – tiesa ir ignorējusi un nav devusi vērtējumu nozīmīgiem lietas apstākļiem, kas veido lietas kopējo kontekstu, kā dēļ tiesa nonākusi pie nepareizas CSN 100.punkta interpretācijas, kas savukārt novedis pie nepareiza tiesas secinājuma par viņa vainu. Sods viņam esot piemērots par braukšanas virzienu joslā neievērošanu (sods saskaņā ar LAPK 149.^{4}panta 14.daļu). Sods piemērots par to, ka šķērsojis krustojumu, neievērojot ceļa zīmi Nr.516 „Braukšanas virziens joslā." Respektīvi, ka šķērsojis krustojumu taisni, no kreisās joslas, kas paredzēta tikai priekš nogriešanās pa kreisi. Šī situācija ļoti labi esot aplūkojama viņa video reģistratora ierakstā, kas esot pievienots lietai. Kad viņš tuvojies attiecīgajam krustojumam, viņam vēl esot ievērojamā attālumā no krustojuma, ieslēdzies luksofora zaļais signāls. Kamēr viņš pietuvojies pie luksofora stāvošajām automašīnām, pagājušas 7 sekundes. Kopumā pagājušas 10 sekundes, kamēr viņš šķērsojis krustojumu, bet neviens vēl neesot sācis kustību pie zaļā signāla. Ceļu satiksmes likuma 19.panta 1.daļā esot noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāievēro luksoforu signāli. Šā paša panta 3.daļā norādīts, ka ceļu satiksmes dalībnieki nedrīkst radīt ceļu satiksmi traucējošas situācijas. CSN 45.1.punktā norādīts, ka zaļš signāls atļauj kustību. LR Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2012.gada 10.februāra spriedumā Nr.SKA-17/2012 Augstākā tiesa vērtējusi ielas kā publiskas lietas lietošanas aspektus. Attiecīgi Augstākā tiesa secinājusi, ka aizsargājamas ir citu personu (sabiedrības) tiesības ērti izmantot publiskā lietošanā esošos ceļus tam paredzētajam mērķim. Iepriekš minētos noteikumus aizskāris transportlīdzekļa /TL marka/ vadītājs, kurš pirmais stāvēja pie luksofora un neuzsāka kustību 10 sekundes pie zaļā signāla. Attiecīgi no plūdenas un netraucētas satiksmes organizēšanas viedokļa, kas esot šo tiesību normu mērķis un sabiedrības interese, esot jāsecina, ka transportlīdzekļa /TL marka/ vadītājs CSN 100.punkta kontekstā uzskatāms par bīstamu šķērsli, jo apdraud iepriekš minētos satiksmes organizācijas mērķus. CSN 100.punktā norādīts: „Ja izveidojas ceļu satiksmei bīstami šķēršļi vai citas briesmas, kuras transportlīdzekļa vadītājs spēj pamanīt, viņam jāsamazina braukšanas ātrums vai pilnīgi jāaptur transportlīdzeklis, vai, neradot bīstamību citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, šķērslis jāapbrauc." Šie apstākļi veidojot kopējo lietas kontekstu, kas jāņem vērā, lai pareizi novērtētu viņa rīcību. Turpretī tiesa viņa rīcību vērtējot atrauti no šiem apstākļiem, kā dēļ tās secinājumi par viņa vainu nevarot būt pareizi. Pirmkārt, 10 sekundes, kuru laikā tā arī nav uzsākta kustība pie zaļā signāla, esot ievērojams laiks, lai noreaģētu uz ieslēgušos zaļo signālu un uzsāktu braukt, bet tiesas secinājums sprieduma 16.1.1.punktā, ka tas nav tik ievērojams laiks, neesot pamatots. Ņemot vērā luksoforu signālu intervālus, kas šajā gadījumā pēc viņa mērījumiem ir 36 sekundes, tad 10 sekundes esot salīdzinoši ilgs laiks. Otrkārt, sprieduma 16.1.2. un 16.1.3.punktā tiesa nepamatoti secinājusi, ka viņš transportlīdzekļus apbraucis neapmierinātības un neiecietības dēļ un ka tādējādi esot savas intereses stādījis augstāk par citu ceļu satiksmes dalībnieku interesēm, bet neesot ņēmusi vērā, ka patiesībā citu ceļu satiksmes dalībnieku interesi uz netraucētu satiksmi ir apdraudējis transportlīdzeklis /TL marka/ vadītājs – tikai tāpēc, ka šis vadītājs acīmredzami nesekojot līdzi ceļu satiksmes apstākļiem, kā dēļ neievēro, ka jau ievērojamu laiku ir pārslēdzies luksofora signāls, neesot jācieš citiem satiksmes dalībniekiem un, tai skaitā viņam, kuri tāpēc esot traucēti lietot ceļu kā publisku lietu un turpināt mērot savu maršrutu. Savukārt viņa rīcība esot tikai vienīgi sekas nevērīgā

transportlīdzekļa /TL marka/ vadītāja dēļ, nevis mērķtiecīga un nelabticīga savu interešu augstāk stādīšana, kā to pasniedzot tiesa. Un šajā gadījumā nebūtu arī līdzējusi signalizēšana ar gaismām, jo starp viņu un transportlīdzekli /TL marka/ atradušies vēl divi transportlīdzekli, kā dēļ transportlīdzekļa /TL marka/ vadītājs to fiziski nebūtu redzējis. Treškārt, tiesas argumentācija esot neloģiska, jo nesniedzot atbildi uz jautājumu, kā vispār tikt garām šķērslim, lai tikai formāli nepārkāptu CSN 276.12.punktu. Proti, nekas objektīvi neesot liecinājis, ka stāvošās automašīnas uzsāks braukt. Tiesas kļūda esot, ka tā šo gadījumu apskata kazuistiski, nevērtējot, ka neatkarīgi no tā, kāda rakstura šis šķērslis ir – vai stāvošas automašīnas (jo ir salūzušas vai policijas apturētas, vai vienkārši negrib braukt v.tml.), vai remontdarbu nožogojuma vieta, vai sniega kupena, v.tml. – tas tik un tā esot šķērslis, kas viņam liedz šķērsot krustojumu taisnā virzienā pa tam atvēlēto labo joslu. Līdz ar to, vadoties no tiesas loģikas un sašaurinātā skatījuma, esot jānonāk pie neloģiska secinājumu, ka uz ceļa radušos šķērsli nekādā gadījumā nedrīkst apbraukt. Bet kā jau iepriekš noskaidrojuši, tad šķērslis uz ceļa aizskar sabiedrības interesi uz netraucētu ceļu satiksmi un netraucētu ceļa kā publiskas lietas lietojumu, kā dēļ tas uzskatāms par bīstamu šo interešu apdraudējumu. Tieši tāpēc CSN 100.punkts dodot tiesības tādu apbraukt, ko viņš arī izmantojis. Konkrētajā situācijā CSN 100.punkts esot tulkojams kā izņēmums ceļa zīmei Nr.516, jo apbraukt šķērsli un šķērsot krustojumu taisnā virzienā, kā vien iebraucot kreisā pagrieziena joslā, viņam citu iespēju neesot bijis. Tāpēc, pirmkārt, viņu nevarot sodīt, jo viņa rīcībā neesot saskatāma pārkāpuma sastāva objektīvā puse, kas saskaņā ar LAPK 239.panta 1.punktu esot absolūts pamats lietas izbeigšanai. LAPK 9.pants paredzot, ka „Par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.” Par pārkāpuma tiešo objektu šajā gadījumā esot uzskatāma netraucēta ceļu satiksme. Turpretī viņš tādu neesot aizskāris, jo vispirms to radījusi transportlīdzekļa /TL marka/ vadītāja nevērīgā rīcība. Savukārt viņš tikai cīnījies ar tās sekām, apbraucot radušos šķērsli, jo viņam arī esot tiesības izmantot ceļu kā publisku lietu, lai netraucēti nokļūtu savā galamērķī. Otrkārt, viņa rīcībā nevarot konstatēt nodomu, jo viņam neesot bijis ne mazākā nodoma pārkāpt CSN 276.12.punktu prettiesiskā manierē. Proti, viņam neesot bija nekāda nodoma apdraudēt ceļu satiksmes drošību, satiksmes organizāciju vai savas intereses nostādīt augstāk par pārējiem ceļu satiksmes dalībniekiem. LAPK 9.pants paredzot: „Par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība [..].” Līdz ar to pārkāpuma sastāvā neesot subjektīvās puses, kas saskaņā ar LAPK 239.panta 1.punktu esot absolūts pamats lietas izbeigšanai. Saistībā ar ātruma pārkāpumu, tad brīdī, kad parādoties viņam inkriminētais ātrums 64 km/h, videoieraksta kreisajā augšējā stūrī redzama burtu rinda „F/O/X/-”. Burts „O” apzīmējot „OPPOSITE”, kas no angļu valodas apzīmējot pretējs, ar ko radara gadījumā domāta pretējā virziena kustība. Turpretī viņš braucis tā paša virziena kustībā kā policijas transportlīdzeklis. Kā arī ātrums 64 km/h parādoties tad, kad viņš esot aiz transportlīdzekļa /TL marka/ un vairs neatrodoties policijas redzeslokā. Tāpēc nepareizs esot pirmās instances tiesas secinājums, ka policisti ir ievērojuši pareizus mērīšanas režīmus. Kā arī spekulatīvs būšot tiesas secinājums, ka 64 km/h tik un tā ir viņa ātrums, kaut arī vairs neatrodoties policijas redzeslokā, bet gan cita transportlīdzekļa aizsegā. Turklāt arī īsu mirkli, pirms esot pabraucis garām policijas transportlīdzeklim un parādījies radara redzeslokā, jau tad radars uzrādot ātruma mērījumus 52-54 km/h. Tas nozīmējot, ka ātruma mērījums iegūts, radarā esot uzstādītam nepareizam mērīšanas režīmam, kā dēļ viņam inkriminētais mērījums nevarot būt nedz attiecināms uz viņu, nedz ticams. Ja pieņemot, ka ātruma mērījumi ir attiecināmi uz viņu, tad tajos esot novērojama nekonsekvence. Kad viņš braucis garām policijas transportlīdzeklim, radars uzrādot šādus mērījumus: 52-54-53-45-59-61-62-63-64 km/h. Šie esot nekonsekventi mērījumi, jo neesot iespējams, ka parastam transportlīdzeklim braukšanas ātrums var pēkšņi palēnināties uz 45 km/h un pēc tam pēkšņi palielināties par 14 km/h uz 59 km/h un augstāk. Turpretī tiesa šo argumentu izraujot no konteksta, vērtējot ātruma palēninājumu, bet ignorējot, ka nav iespējams parastai automašīnai pēc tam nepilnā sekundē veikt paātrinājumu par 14 km/h. Visbeidzot Satversmes 92.pants nosakot: „Ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā. Ikviens uzskatāms par nevainīgu, iekams viņa vaina nav atzīta saskaņā ar likumu. [..].” Senāta Administratīvo lietu departaments 2009.gada 3.marta spriedumā lietā Nr.SKA-48/2009 nospriedis: „Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai jāpierāda ir personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Ja persona tiek atzīta par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, lai gan lietā nav pierādījumu, kas pierādītu tās vainu, tiek pārkāpta nevainīguma prezumpcija.” Saskaņā ar administratīvā procesa principu *in dubio pro civis* – visas šaubas par ir jāvērtē par labu indivīdam (Eiropas padomes tieslietu direktorāts. Administratīvo tiesību principi attiecībās starp pārvaldes iestādēm un indivīdiem, Strazbūra, 1996, 23.lpp) (piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 24.aprīļa spriedums Nr.P129022608, 10.punkts, 2011.gada 28.novembra spriedums lietā Nr.142010009 13.punkts) pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu un šaubu gadījumā risinājumam jābūt par labu privātpersonai *(lietas 40.-49.lapa)*.

2019.gada 30.aprīlī Zemgales apgabaltiesas Aizkraukles tiesu namā saņemts /pers. D/ iesniegums, kur norādīts, ka papildinot apelācijas sūdzību ar Jelgavas pilsētas pašvaldības iestādes „Pilsētsaimniecība” 2019.gada 1.aprīļa atbildi, kur esot apstiprināti viņa mērījumi, ka zaļā signāla garums ir 36 sekundes, ka 10 sekundes, kura laikā transportlīdzekļa /TL marka/ vadītājs neuzsāka braukt pie zaļā signāla, esot 28% no 36 sekundēm, tā gandrīz trešdaļa no zaļajam signālam atvēlētā laika citiem transportlīdzekļiem ticis traucēts šķērsot krustojumu. Attiecīgi nepamatots esot pirmās instances tiesas viedoklis, ka tas nav tik ilgs laika sprīdis un ka viņš bijis neiecietīgs pret transportlīdzekļa vadītāju, kurš neuzsāk kustību, tiklīdz iedegas zaļais signāls *(lietas 67.-68.lapa)*.

Rakstveida procesā izskatījusi apelācijas sūdzību, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā minētos argumentus, apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atstājams negrozīts, bet /pers. D/ apelācijas sūdzība noraidāma.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējot Zemgales rajona tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, un pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams kā attiecībā uz pārkāpumu kvalifikāciju, tā arī pie atbildības saucamās personas vainu un piemēroto sodu.

Apelācijas instances tiesa nekonstatē pirmās instances tiesas pieļautus likumpārkāpumus administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanā, vai pārkāpumus, kas varētu būt par pamatu pirmās instances tiesas taisītā sprieduma atcelšanai vai grozīšanai.

Lietas materiālos nav saskatāmas kādas pretrunas, jautājumi, kas būtu papildus izvērtējami vai kas radītu šaubas par /pers. D/ izdarītajiem administratīvajiem pārkāpumiem un tā kvalifikāciju.

Konstatējams, ka pirmās instances tiesas spriedumā jau ir atrodamas atbildes uz visiem iesniegtajā apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem. Tas, ka /pers. D/ nepiekrīt pirmās instances tiesas spriedumā minētajiem motīviem un lietas apstākļu vērtējumam, pats par sevi nav pamats pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai. Turklāt pārkāpēja izpratne par to, kā interpretējamas atsevišķas Ceļu satiksmes likuma vai Ceļu satiksmes noteikumu normas, izlemjot lietu, nav saistoša ne iestādei, ne pirmās instances tiesai, ne arī apelācijas instances tiesai.

Tādēļ apelācijas instances tiesa, ievērojot LAPK 289.^{22}panta 1.daļas noteikumus, atbilstoši LAPK 289.^{13}panta 3.daļā noteiktajam pievienojas Zemgales rajona tiesas sprieduma motivācijai un uzskata, ka šajā nolēmumā turpmāk nav nepieciešams atkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos argumentus un atzinumus.

Norādāms, ka Ceļu satiksmes likuma 19.panta 1.daļā noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu

prasības.

Arī minētā likuma 25.panta 3.daļā ir noteikts, ka transportlīdzekļa vadītājam jāievēro šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu ceļu satiksmi reglamentējošu normatīvo aktu prasības, pārvietojoties pa ceļiem, kā arī pa citām vietām, kurās iespējama transporta kustība.

Kā pareizi minēts iesniegtajā apelācijas sūdzībā, saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 100.punktu, ja izveidojas ceļu satiksmei bīstami šķēršļi vai citas briesmas, kuras transportlīdzekļa vadītājs spēj pamanīt, viņam jāsamazina braukšanas ātrums vai pilnīgi jāaptur transportlīdzeklis, vai, neradot bīstamību citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, šķērslis jāapbrauc.

Tomēr atzīmējams, ka minētajā noteikumu normā sākotnējais akcents ir likts uz braukšanas ātruma samazināšanu vai pilnīgu transportlīdzekļa apturēšanu, bet tikai pēc tam uz ceļu satiksmei bīstama šķēršļa apbraukšanu, ja ar šādu manevru netiek radīta bīstamība citiem ceļu satiksmes dalībniekiem.

Apelācijas instances tiesas ieskatā, absurds ir viedoklis par šķērsli uzskatīt transporta līdzekļus, kuri piedalās ceļu satiksmē un apstājušies pie luksofora, lai pēc kustību atļaujoša signāla iedegšanās turpinātu ceļu.

Turklāt Ceļu satiksmes noteikumu 100.punktā definēta transportlīdzekļa vadītāja rīcība gadījumā, ja pamanīts ceļu satiksmei bīstams šķērslis.

No latviešu valodas terminoloģijas viedokļa bīstams ir tāds, kas (vai ar ko) var nodarīt ļaunumu; tāds, kur draud briesmas; tāds, kas izraisa bažas, kam var būt sliktas, kaitīgas sekas; tāds, kas saistīts ar risku (*sk., piemēram, Latviešu valodas vārdnīca. – Rīga: Avots, 1987, 133.lpp.*).

Apelācijas sūdzībā nav norādīts, kādu bīstamību ceļu satiksmei radīja trīs viens aiz otra pie kustību aizliedzoša luksofora signāla apstājušies transportlīdzekļi, kuri vēl nebija uzsākuši kustību līdz ar kustību atļaujoša luksofora signāla iedegšanās brīdi.

Norādītajos apstākļos, neatkarīgi no tā, cik ilgu laika posmu deg kustību atļaujošā luksofora zaļā gaisma, uzskatīt, ka /pers. D/ rīkojies atbilstoši CSN 100.punkta prasībām, nav pamatoti.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2012.gada 10.februāra spriedumā lietā Nr.SKA-17/2012 minētās atziņas nav attiecināmas uz izskatāmo lietu, jo 2012.gada 10.februāra spriedumā personu (sabiedrības) tiesību ērti izmantot publiskā lietošanā esošos ceļus tam paredzētajam mērķim aizsargāšana tika aplūkota saistībā ar ielu atbrīvošanu no transportlīdzekļiem, kuri tur atstāti ilgstošas uzglabāšanas nolūkā vai vispār pamesti.

Savukārt iesniegtajā apelācijas sūdzībā minētā atsauce uz Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 3.marta spriedumu lietā Nr.SKA-48/2009 ir formāli pareiza, bet nevietā, jo lietā esošie pierādījumi apstiprina /pers. D/ vainu viņam inkriminēto pārkāpumu izdarīšanā.

Apelācijas instances tiesa, tāpat kā pirmās instances tiesa, uzskata, ka apelācijas sūdzībā apstrīdētie /pers. D/ vadītā transportlīdzekļa kustības ātruma mērījumi (52-54-53-45-59-61-62-63-64 km/h) ir attiecināmi uz šo automobili.

Minētie, arī videoierakstā redzamie ātruma mērījumi *(lietas 14.lapa)* pēc kārtas ir secīgi, pirmie divi raksturīgi ātruma palielināšanai, nākamie divi – tā samazināšanai, savukārt visi turpmākie – atkal tā palielināšanai.

Ieskatāms, ka 45 km/h varētu būt prognozējamais pārkāpēja transportlīdzekļa pārvietošanās ātrums brīdī, kad /pers. D/ vadītais automobilis atradās blakus ceļu policijas transportlīdzeklim, savukārt ātrums 64 km/h – automobiļa „/TL marka/", reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, pārvietošanās ātrums, kādu mērierīce paspēja fiksēt, pirms to aizsedza policijas automobilim priekšā braucošā automašīna /TL marka/ *(lietas 14., 25.lapa)*.

Ievērojot to, ka arī turpmāk mērierīces atspoguļotie ātruma mērījumi mainās secīgi, atbilstoši transportlīdzekļu kustības ātruma izmaiņām, apelācijas instances tiesai nav pamata uzskatīt, ka mērierīcē būtu uzstādīts nepareizs mērīšanas režīms.

Ņemot vērā šim mērīšanas līdzeklim noteikto maksimālo kļūdu (+ 3 km/h) *(lietas 12.lapa)* un vērtējot to par labu personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, pareizi administratīvā pārkāpuma protokolā ir norādīts, ka atļautais braukšanas ātrums pārsniegts par 11 km/h *(lietas 9.lapa)*.

Ņemot vērā iepriekš minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{22} pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Zemgales rajona tiesas 2019.gada 15.marta spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. D/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis referents V.Sprudzāns
Tiesneši E.Lenšs
V.Donāns